

Ara que hem fet el Casal...

per

ANTONI MARTÍ I BALTA

RA en el BUTLLETÍ del mes de desembre de l'any 1929, que el Dr. Humbert Torres s'adreçava als metges sindicats amb un bell escrit encapçalat amb aquests mots: "Ara que fem el Casal..." En ell encetava un tema de cabdal transcendència i amb la seva flama àgil i entenedora ens indicava la conveniència d'emprendre una croada cultural amb motiu de bastir el Casal del Metge, fent que aquest sigui, no tan solament el nostre fogar material, on poder fruir tots els avantatges d'aquest ordre, reclamats per les necessitats de l'hora present, sinó també un recer espiritual on poder millorar la nostra capacitat científica i capaç d'assadollar les ànsies d'enlairament i de superació tècnica del més exigent.

Són tan noblement ambiciosos, com el mateix diu, les seves idees, que no sabem estar-nos de reproduir-ne un fragment: "Però cal pensar, per damunt de tot, en les necessitats legítimes de l'esperit. Volem dir amb això, que d'ara en endavant, ens hem de proposar que pugui el nivell mitjà de cultura general i mèdica del nostre professional, de manera que en l'espai de pocs anys arribi a ésser equivalent al dels pobles que més alt el tinguin, i també hem de fer els possibles per a crear una selecció d'investigadors, de productors originals, en forma que en dia no massa llunyà la medicina catalana pugui incorporar progressos propis a les ciències biològiques. D'aquesta doble i altíssima missió, complement de l'obra ja feta, el Casal del Metge, sota la direcció del Sindicat, en podria ésser l'instrument coordinador i realitzador." Tal vegada, aquests mots, a algú li semblin esplais literaris d'un somniador que vol abastar la lluna amb les mans tanmateix, però no és impossible, i, perquè no ho és, tenim la raó màxima de voler-ho assolir ja que sols és un problema de voluntat.

D'altres coses hem aconseguit que no eren fàcilment assolidores i, malgrat, això, amb el sol esforç de tots ho hem obtingut. ¿Qui hauria somniat deu anys enrera que podríem tenir un palau de pedra al bell mig de la ciutat, fet expressament per a nosaltres, amb tots els avenços moderns i ben nostre?

Doncs bé, amic i company que llegeixes aquestes ratlles, sàpigues que aquest palau de pedra ja està construït, que al seu cim hi oneja la nostra gloriosa bandera barrada i que d'ací pocs mesos podrem inaugurar-lo solemnement. Qui ha fet el miracle? Tu, jo i tots, amb un esforç mancomunat, hem aconseguit el que isoladament no hauríem pogut fer mai; i molt aviat, tu i jo i tots podrem anar a casa nostra, car serà de tots.

Hora és, doncs, de començar a treballar per a fer el Casal de l'esperit, hora és ja d'encarilar totes les iniciatives per a condensar-les en realitzacions pràctiques, que hem de fer coincidir amb la inauguració del Casal, l'efemèrides més gloriosa de tota la història de l'estament mèdic catalano-balear.

El Consell del Sindicat ha tingut ja cura d'aquest interessant afer i, aprofitant l'avinentsa d'una comunicació presentada pel Dr. Sierra i Valverde referent a cursets per a metges forans, ha nomenat una ponència per a estudiar detingudament aquesta qüestió, per qual motiu i amb l'objecte de plasmar les idees que referent a un assumpte de tanta magnitud puguin tenir els companys, voldria i demana, que totes les suggerències li siguin fetes, per tal de concretar-les, després d'estudiar-ne la visió de conjunt.

L'organització, però, de conferències, cursets, pràctiques de laboratori, etc., per als metges de la capital, tot i ésser necessària, no és de bon tros tan urgent com per als metges forans, ja que aquests, ni amb la més bona voluntat, poden posar-se al dia en les noves conquestes de la ciència.